

DE VADER *

DOOR SIEGFRIED E. VAN PRAAG

V ELE jaren is Dolf Sanders onze gast en mijn dochters beste vriend geweest. Ik heb altijd opgemerkt met hoeveel eerbied, al was hij kameraadschappelijk, Dolf mijn dochter behandelde. „Dat is de professor van wie ik 't meest geleerd heb,” zei hij wel eens schertsend tot mij. Als ze 's avonds nog wat wandelen gingen en hij haar hielp haar mantel aan te doen, was ik gelukkig. Dat domme oudergevoel! En ik dacht: „Ze zullen samen later een chemisch laboratorium oprichten.” Wat wist ik van chemie en pharmacie. Maar ik vond het zoo heerlijk als eenvoudig man in deze sfeer te mogen leven, hen te hooren spreken over dingen, waarvan ik niets begreep. Ik was misschien te graag nederig.

De jaren gingen voorbij. Mijn dochter werd hoofdassistente in een groote apotheek op den Overtoom. Maar ze trouwde niet.

Ik merkte op dat ze nog stiller werd en aan tafel, als ik haar eens iets vroeg, ontweek ze mijn blik. Ze keek naar den grond, ze keek naar het tafellaken, ze keek aandachtig naar een kussen op de stoel en dat was niet natuurlijk. Ik wist hoe graag Eva in de oogen van andere menschen keek. En ik dacht: wat een zonde van dat kind. Zij is zoo vrouwelijk. Ik merkte wel op dat Dolf Sanders, haar oude studievriend, die laboratorium-assistent van 't Academisch Instituut aan de Roeterstraat was geworden, ons steeds minder kwam opzoeken.

Toen zei ik op een avond tot m'n dochter, die tegenover me aan tafel zat te lezen met haar kop thee onaangeroerd voor zich, — Eva, wat is er met je? Je hoeft je voor mij toch niet te beheerschen. Je hebt geen aandacht voor je boek. Ik zie dat je naast je boek kijkt. Ze schudde toen langzaam haar hoofd. — Er is niets vader. 't Eeuwige kinderantwoord.

De Zaterdag die daarop volgde, kwam Dolf Sanders ons zijn verloofde voorstellen. Het was een mij wat onbeduidend schijnend, knap meisje. Ik keek haar zonder het te willen verwijtend aan.

Dolf Sanders stelde Eva, zooals men dat doet, aan zijn meisje voor. Ze was zijn beste vriendin, met wie Annie ook heel goed moest kunnen opschieten. Anders zou hij zijn verloving afmaken! En wat plechtiger zei hij: „Ja, Annie, je weet niet wat ik aan haar te danken heb.”

* Zie het nummer van Februari 1940.